

KOLIE

**OPĚT O OSM
STRAN VÍCE**

12
2002

pes
PŘÍTEL ČLOVĚKA

ROČNÍK 47 ● CENA 38 Kč
PRO PŘEDPLATITELE 35 Kč

ISSN 0231-5424
9 770231 542006

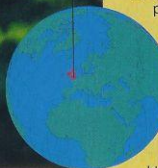
TRADICE PARFORSNÍCH HONŮ

AFGHÁNISTÁN - PSI PRO VYHLEDÁVÁNÍ MIN

Bílá lysina na hlavě je povolena, dnes už se však u kolii příliš nevyskytuje

Anglický psí lord

Kolie je na první pohled velmi atraktivní plemeno s nádhernou dlouhou srstí, elegantní hlavou a sladkým výrazem. Je to pravý lord mezi psy, však také původem pochází z „kolébky kynologie“ - Anglie.

Patří do I. skupiny FCI mezi pastervecká plemena, což napovídá i název, který se pro kolii dodnes občas používá - skotský ovčák. Po staletí bylo toto plemeno využíváno pro pasení stád ovcí, ale i dobytka. Dnes se již pro původní účely používá zřídka, po celém světě je však oblíbená především jako bezproblémový rodinný pes.

Historie

Původním domovem kolie je Velká Británie. Středně velcí pastervečí psi, které můžeme označit za předky dnešních kolii, se v Anglii a Skotsku vyskytovali již velmi dávno. Byli si více či méně podobní a na Skotské vysočině se jim začalo říkat „Colls“, „Colleys“ nebo „Collies“. Existují dohady o tom, že tento název pochází ze slova „coaly“ (uhlově černý), protože ovce, které tyto psi pásali, měly černé zbarvené obličej. Další teorie zase předpokládá, že název „collie“ pochází z galského „Cuielán“, „Cuileim“, což znamenalo štěně nebo mládě. V každém případě se o „Colleys“ zmiňuje James Hogg již koncem 18. století, je tedy jasné, že již tehdy muselo být plemeno natolik dobře určené a známé, aby dostalo jméno. Ze začátku byla důležitá jen jejich pracovní využitelnost, pastervečí nedbali na nějaký členější chov. Je pravděpodobné, že kolie byly příležitostně kříženy například s irskými setry a barzoji. Exteriéru se začala věnovat pozornost až v druhé polovině 19. století, kdy také Britové začali s výstavami psů. Kolem roku 1860 obdivovala královna Viktorie během svého pobytu na Balmo-

ralu nádherné kolie. Když se pak vracela do Winsdoru, přijala jednu jako dar a pak už netrvalo dlouho a kolie se v Británii staly velkou módou. Tato země je známá jako „průkopník kynologie“, a tak ani není překvapující, že se již v této době začínaly pořádat výstavy psů. První se konaly v roce 1859 v Newcastleu a Birminghamu. Na žádné z nich však nebyla otevřena třída pro

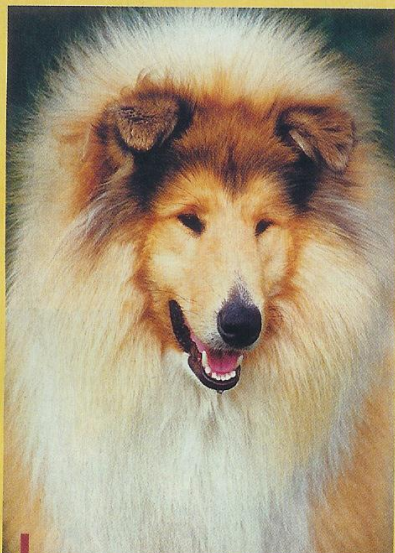
pastervecké psy, ve které by se mohly prezentovat kolie. Poprvé byla smíšená třída pro pastervecké psy zavedena na výstavě v Birminghamu (1861), a skotský pes „Jeho“, který byl odměněn první cenou, mohl být docela dobře kolii. V té době však ještě nebyl sepsán standard plemene a je tedy otázka, jak vůbec rozhodčí posuzovali a oceňovali psy. Už v prvním svazku „The Kennel Club Stud Book“, obsahujícím záznamy od roku 1859 do 1874, je však uvedeno celkem 77 psů, spadajících do třídy „XXV - ovčáci psi a skotské kolie“. Přestože Kennel Book obsahuje jména a údaje o spoustě ovčáckých psů (nejčastěji jsou zmiňováni psi Old Mack a Old Cockie, kteří se poprvé předvedli roku 1871), za prvního prapředka dnešních kolii je označován pes Trefoil - první kolie, zapsaná v anglickém Kennel Clubu.

Kolie jsou tedy jedním z mála plemen, u kterých máme podrobné informace už od raného počátku chovu. Nejúspěšnějšími stanicemi konce 19. století byly Wellesbourne, Parbolds a Billeslegs. Poslední jmenovaná se věnovala především šlechtění modrých kolii. První taktó zbarvená kolie dosáhla vítězství v otevřené soutěži proti ostatním barvám v roce 1889. Velice brzy se utvářely a evidovaly rodokmeny a ještě v 19. století se začaly kolie vyvážet do USA, kde o ně byl velký zájem. Od roku 1886, kdy byl založen American Kennel Club, fungoval jako „mateřský speciální klub i pro kolie.

Jak se plemeno prezentovalo na výstavách, začal se utvářet i jeho standard, který byl poprvé stanoven v roce 1881. První světová válka však znamenala konec výstav, registrace psů a rozpad mnoha chovatelských stanic. Po válce byly výstavy obnoveny, někteří psi dodatečně zapsáni a kolie se opět začalo zabývat mnoho chovatelů. Trvalo však ještě roky, než se všechno vrátilo do normálního stavu. Na chov kolii dohlí-

Ideálně zbarvená i ostrstěná blue merle (modrá) kolie

Nejrozšířenější a nejnámější zbarvení - zlatá kolie

žely Collie club, Northern collie club, Liverpool and Counties collie club a Northumberland and Durham collie club, které také pořádaly většinu členských výstav a výstavy šampionů. V roce 1923 pak splynuly Collie club, Northern collie club a poválečný Blue Merle club v jeden British collie club. Největších úspěchů tehdy dosahovaly zejména tři „kennely“ – Laund, Eden a Seedley, které „zářily“ víceméně na každé prestižní výstavě. Později jim konkurovaly také Backwoods, Ladypark, Westkarrs, Alington a Mariemeau. Vliv většiny z těchto stanic je možné sledovat v rodokmenech téměř všech anglických kolíí.

V letech 1929 – 32 nastal menší úpadek kolíí. V chovu byli sice špičkoví jedinci, nicméně poklesl počet psů hlášených na výstavy a štěňata průměrné kvality byla špatně prodejná. Jen zásluhou několika věrných chovatelů, kteří tolik lpěli na „svém“ plemeni, se kolie ještě před druhou světovou válkou znovu dostaly na výši. V roce 1936 vznikla Collie Association a o tři roky později pak Scottish collie club.

Kolie v Čechách

Na našem území se kolie vyskytovaly dávno před první světovou válkou, již za Rakouska-Uherska. Tehdejší psi se od kolíí, které známe dnes, velmi výrazně lišili. Měli vesměs mnohem méně srsti, hrubší hlavy, větší kulaté oči a nesprávné netypické uši. Byli chováni především na vesnicích, kde plnili své původní poslání – pásli stáda hospodářských zvířat, převážně ovcí. Nešlo pochopitelně o žádný cílený chov, zaměřený na šlechtění plemene a jeho exteriéru. U psů se kladl důraz jen na povahové vlastnosti a tělesné předpoklady, které byly důležité pro jejich pracovní využití.

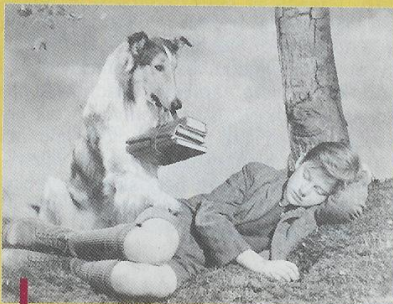
Po první světové válce v naší zemi příliš mnoho kolíí nezbylo. Několik chovatelů tehdy doslova „sesbíralo“ zbytky chovného materiálu - psy s průkazky původu i bez a importováním některých dalších jedinců se snažili dostat plemeno z největší krize.

Když měla jejich chovatelská práce konečně viditelnější úspěch a stav plemene se výrazně zlepšil, přišla druhá světová válka. Po roce 1945 bylo již velmi obtížné stavět další chov jen na zbylých chovných jedincích a skutečnou pomocí pro další vývoj plemene byli psi importováni v padesátých letech z německých chovatelských stanic. Začátky byly velmi těžké, velký posun kupředu však znamenal vznik Klubu chovatelů kolíí již v roce 1947. Několik nadšených chovatelů na sebe vzalo zodpovědnost za další osud plemene.

Legendární Lassie

Velký zlom nastal po uvedení amerického filmu „Lassie se vrací“, jednoho z prvních barevných filmů. Hlavní psí hrdinka okouzila spoustu lidí a kolie se téměř ze dne na den staly velice populárními a žádanými. Každý chtěl mít najednou doma svou Lassii. Věrnou kolíí hrál sice ve skutečnosti pes, nicméně jeho výkony byly obdivuhodné a hlavně přirozené, což nadchlo všechny diváky a dokonce i kynologické odborníky.

Extrémně vzrostla poptávka po štěňatech, což rozhodně nebylo jen ku prospěchu plemene. Chovem se totiž začali zabývat i lidé, kterým nešlo ani tak o plemeno a jeho zdárný vývoj, jako spíše o finanční zisk

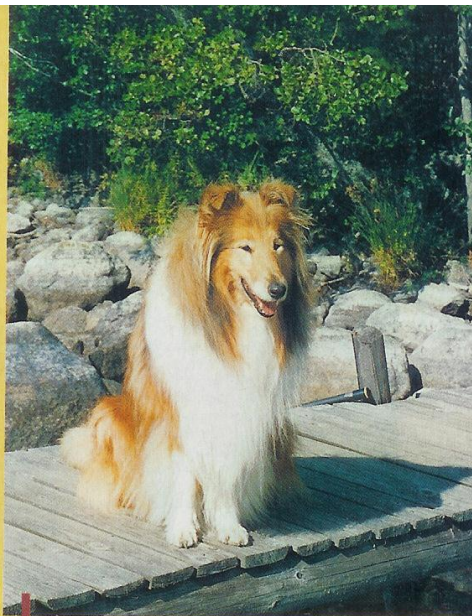

Snad nejnámější psí hrdinka - Lassie

a tedy o kvantitu, nikoli kvalitu štěňat. Tato „módní“ vlna však časem opadla a zájem o kolie si uchovali jen skuteční, věrní příznivci plemene.

Kvalita kolíí prošla poměrně dlouhým vývojem. Na počátku chovu byly typické kolie méně osrstěné, měly dlouhé štíhlé hlavy, ovšem často bez správného stopu, ideální nebylo ani uložení a tvar očí, téměř u všech psů se vyskytovala bílá lysina na nose. Postupem času se chovatelé pracovali k jemnějším typům psů, pozvolna vymizeli téměř „klabonosí“ jedinci s ustupujícím čelem, kteří víceméně dokládali přikřížení barzojů na počátku chovu. Zkrátila se čenichová partie a při správném stopu a menším, šikmo uloženém oku získaly kolie nezaměnitelně „sladký“ (z anglického „sweet“) výraz. Tento tzv. „moderní typ“ je v podstatě chovatelským trendem dodnes. V některých zemích však zašli chovatelé tak daleko, že se dopracovali opačného extrému - zvířat s příliš krátkou hlavou, která jsou pak kratší i v těle

Kolie jsou aktivní psi a uvítají každou výzvu ke hře

Kolie se mohou dožít poměrně vysokého věku - na snímku desetiletá fenka

(kolie přitom rozhodně nemá mít kvadratický formát těla!), obojí navíc často spojeno i s vadným nasazením nebo nesením ocasu (příliš vysoko, až nad hřbetní linii nesený ocas, často překlopený až přes záď jako u čaua nebo špice). Chovatelská práce rozhodně není nic jednoduchého. Je těžké najít „zlatý střed“ a odchovávat zvířata, která co nejvíce odpovídají standardu plemene. Prvním krokem ke zlepšení však musí být to, že si chovatelé uvědomí a přiznají, jakými nedostatky chov jejich plemene právě trpí.

Co na první pohled nezjistíte

Kolie patří mezi plemena, která spousta lidí obdivuje pro jejich atraktivní vzhled. Mají rádi kolie, protože jsou krásné. Méně možná vědí o jejich povaze.

Kolie je v podstatě mírný a přizpůsobivý pes. Může žít šťastně a spokojeně jak v domku se zahradou, tak i ve větším bytě, pokud jí ovšem poskytnete dostatek pohybu. Pod elegantní srstí se totiž skrývá až překvapivě sportovní duch.

Je klidná a většinou působí velmi důstojně, jakoby byla stále „nad věcí“, což v některých pozorovatelích vzbuzuje dojem nedostatečné inteligence či zájmu psa. Kdo kolíí pozná, však záhy zjistí, jak mylná je to domněnka. Můžete ji naučit téměř všechno. Je velice pohyblivá, nemá těžkou konstituci, a proto se dobře hodí i k výcviku agility nebo flyballu. Zkušenější kynolog s ní může složit i některé pracovní zkoušky, záchranářské a dokonce i sto- pařské. Kolíí není těžké vycvičit, musíte

Tříměsíční štěně

mit ovšem určitou dávku citu. Vychovávat, případně i cvičit ji musíte laskavě a trpělivě, přitom však důsledně. Na kolii rozhodně neplatí tvrdá metoda služebního výcviku, tím byste ji spíše odradili. Více s ní dosáhnete „po dobrém“. Je citlivá a důvěřivá, proto špatně snáší příliš hrubé zacházení a každý nespravedlivý či příliš tvrdý trest si dlouho pamatuje.

Jelikož je pasteveckým plemenem, nemusíte si dělat starosti s potlačováním loveckých pudů. Schopnost pást však většina kolii ještě úplně neztratila, ačkoliv někteří majitelé ani netuší, co v jejich psovi dřímá. Přirozený pud „pastevce“ se projeví, například když jde rodina s kolii na procházku nebo na výlet. Jakmile se členové skupiny příliš „rozprchnou“, začne je pes nervózně obíhat a snaží se je nahnat pěkně zpátky do jednoho houfu. Chce mít prostě všechny své „ovečky“ pohromadě.

Vůči lidem, psům i ostatním zvířatům bývá přátelská a totéž očekává od nich. Pak se dobře snáší ve smečce psí i „lidské“.

Ideálně zbarvená a osrstěná trikolorní kolie

Na místech nebo v situacích, které nezná, může být nejistá až bázlivá, proto je dobré ji už od štěněcího věku se vším seznamovat. Není to flegmatický pes, kterého jen tak nic nerozhodí, ani impulzivní pes, který půjde bezhlavě kamkoli a s kýmkoli. Občas se vám může zdát, že o všem nejdříve přemýšlí, než nějak zareaguje, to je pro kolie dost typické. Na všechno, co bude potřeba, aby dobře znala a snášela, ji musíte navyknout - chůzí na vodítku počínaje a cestováním dopravními prostředky konče. Je například dobré, aby měla od mládí možnost chodit po různém povrchu, aby se cítila bezpečně nejen doma na koberci a venku na trávě, ale také na linoleu, parketách, apod. Zejména majitelé, kteří chtějí psa rovněž vystavovat, by neměli v tomto ohledu nic zanedbat. Rozhodčí by mohli vyprávět, jak někteří psi na výstavě, konaně v hale na linoleu, nejsou schopni udělat krok.

Kolie se může naučit spoustu věcí, když se jí budete skutečně věnovat. Záleží na vás, kolik času s ní strávíte a co všechno ji naučíte. Rozhodně to však není pes, kterého byste mohli držet po většinu jeho života odděleného v kotci. Může být spokojená ve větším výběhu, pokud tam není často sama, jinak teskní. Čím častější je kontakt psa s páničkem a jeho rodinou, tím lepší je i vzájemný vztah.

Psi bývají pochopitelně dominantnější než feny, chovají se sebevědomě a dokážou být výbornými hlídači. Pokud skutečně „jde do tuhého“, neváhají se za svého pána postavit. Nejsou však od přírody obranní, které byste například snadno naučili kousat na rukáv. Jsou pastevci, a tak nikdy ve skutečnosti nepotřebovali „kousat“ (ve smyslu plného zákusu), ale museli umět naopak „štípat“ neposlušné ovečky tak, aby je udrželi pohromadě ve stádě, ale přitom je nezranili.

Péče o srst

Při pohledu na kolii nabyde většina lidí dojmu, že péče o její dlouhou srst musí být nesmírně náročná. Nenechte se však mý-

lit, byli byste určitě mile překvapeni, jak snadno se dá udržovat.

Kolie má dva druhy srsti – jemnou a hustou podsadu a hrubší dlouhou krycí srst. Jednou až dvakrát ročně kolie ztrácí podsadu – tzv. línání. V tomto období je dobré odumřelou srst tak, jak se uvolňuje, postupně vyčesávat. Urychlíte tím línání (a tedy i následnou obnovu srsti), a také ulevíte psovi, kterého může nevyčesaná línající podsada nepříjemně svědit. Pokud chováte kolii v bytě, je vyčesávání nezbytností,

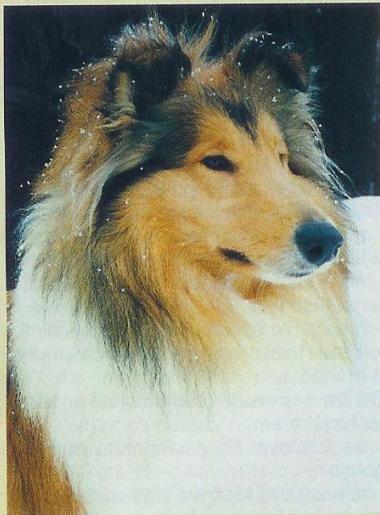

protože co „nechytíte“ do kartáče, budete mít nejen na koberci, ale všude, kam má pes přístup. Lhala bych, kdybych tvrdila, že mimo dobu línání nenajdete po kolii v bytě ani chlup. Její srst se téměř vůbec neupravuje, nestříhá se ani netrimuje, a tak stejně jako u ostatních takových plemen, uvolňuje se jí srst méně či více i v průběhu roku. Na rozdíl od krátké a tvrdé srsti, která se velmi špatně odstraňuje, však jemnou srst kolie z koberce nebo gauče poměrně lehce setřete navlhčenou žinkou (případně speciálními houbami apod).

Co se týče česání, postačí občasné rozčesání kartáčem a hřebenem, zvláště těch partií, které jsou více osrstěny, tedy „lím-

Línající kolie - zhruba polovina srsti už je vyčesána, zbytek podsady se ještě uvolní. Když feny vylínají po vrhu, jsou téměř „krátkosrsté“, u psů nebývá línání tak silné

Kolie

Standard FCI č. 156 z 19. 10. 1988

Země původu: Velká Británie

Klasifikace FCI: Skupina 1- ovčácká, pastevecká a honácká plemena

Celkový vzhled: Velice krásný pes, představující klidnou důstojnost. Bez jakýchkoliv nesouladů proporcí jednotlivých částí těla vzhledem k celku.

Charakteristika: Aby mohla kolie uplatnit přirozený sklon k práci pasteveckého psa, má být její fyzická struktura v souladu se silou a aktivitou, bez tuposti a stop hrubosti. Výraz je nejdůležitější. Důležitými znaky jsou dokonalá rovnováha a správné utváření lebky a obličeje, velikost, tvar, barva a poloha očí, korektně nasazené a správně nesené uši.

Povaha: Přátelská, bez jakékoliv stopy nervozity nebo agresivity.

Hlava a lebka: U hlavy je zvláště důležité, aby byla v poměru k velikosti psa. Při pohledu zepředu nebo ze strany je hlava klinovitá, s rovnými liniemi. Lebka je plochá a zužuje se na stranách pozvolna v čisté linii od uší ke špičce nosu, aniž by vyčnívaly líní kosti nebo tlama působila slabě či špicatě. Z profilu jsou horní linie lebky a obličeje rovnoběžné, rovné a stejně dlouhé. Jsou rozděleny lehkým, ale přitom znatelným stopem. Střední bod mezi vnitřními koutky očí (který je také středem korektně umístěného stopu) je také středem délky hlavy. Konec hladké, dobře zaoblené tlamy je tupý, nikdy kvadratický. Spodní čelist je silná a dobře tvarovaná. Hlubka lebky, od čela až po spodní část čelisti nesmí být nikdy příliš velká. Čenich je vždy černý.

Oči: Velice důležitý bod, který dává psovi sladký výraz. Středně velké (nikdy ne příliš malé), trochu šikmo uložené, mandlového tvaru a tmavě hnědé barvy, výjma zbarvení blue merle, kde jsou oči (jedno nebo obě buď zcela, nebo částečně) modré nebo modře skvrnitě. Výraz je plný inteligence, s živým a bystrým pohledem při naslouchání.

Uši: Malé, ani příliš blízko, ani příliš daleko od sebe na lebce nasazené. V klidu položené dozadu, ve střehu mají však směřovat dopředu, nesené polovztyčené, asi ve dvou třetinách mají být přirozeně v horizontální linii klopené dopředu.

Chrup: Zuby dobré velikosti. Čelisti silné, s perfektním, pravidelným a plným nůžkovým skusem, kdy horní řezáky těsně překrývají dolní řezáky a zuby stojí v čelisti kolmo.

Krky: Svalnatý, silný, průměrné délky, dobře klenutý.

Tělo: Ramena šikmá a správně zauhlená. Hrudní končetiny rovné a svalnaté, lokty nejsou vbočené ani vybočené, kosti nejsou příliš silné. Tělo ve srovnání s kohoutkovou výškou trochu delší, záď pevná, s lehkým klenutím v oblasti beder. Žebra dobře klenutá. Hluboký hrudník, přitom za rameny celkem široký. Stehna osvalená, suchá a šlachovitá, dobře zauhlený

kolenní kloub. Hlezna správně postavená a silná.

TLAPKY: Oválné, chodidlo s dobrými polštářky. Prsty na předních tlapkách dobře, na zadních tlapkách trochu méně uzavřené.

Ocas: Dlouhý, kostmi musí dosahovat minimálně k hleznu. V klidu je nesený dolů s lehou zvednutou špičkou. Při vzrušení může být nesen výše, nikdy však ne nad hřbetem.

Pohyb: Pohyb je charakteristickým znakem tohoto plemene. Správně stavěný pes nemá nikdy vybočené lokty, přesto se přední tlapky pohybují poměrně blízko sebe. Pletoucí se, kříživá nebo valivá chůze je vysoce nežádoucí. Při pohledu zezadu stojí pánevní končetiny od hlezenního kloubu k zemi rovnoběžně, ale ne příliš blízko u sebe. Při pohledu ze strany je pohyb plynulý. Zadní končetiny jsou pevně se silným posunem. Žádoucí je průměrně dlouhý a prostorný krok, který má být lehký a bez námahy.

Srst: Přizpůsobuje se obrysově linii těla, je velmi hustá. Vrchní srst je hladká, na dotek tvrdá. Podsada je měkká, chlupatá a velmi hustá, takže skoro skrývá kůži. Hříva a límec jsou velmi bohatě osrstěny. Maska a obličej jsou hladké s krátkou srstí. Srst na špičkách uší je hladká a krátká, u kořene jsou uši více osrstěné. Hrudní končetiny dobře osrstěné, stejně jako pánevní končetiny nad hlezny, pod hlezny srst krátká a hladká. Ocas je velice bohatě osrstěn.

Barva: Tři uznané barvy: zlato-bílá, trikolor a blue merle.

Zlatá - každý odstín od světle zlaté až po syté mahagonovou nebo s odstíny sobolí. Světle slámová nebo krémová barva je vysoce nežádoucí. **Trikolor** - převážně černá, se sytými tříslonými znaky na hlavě a končetinách. Zrzavý nádech srsti je vysoce nežádoucí. **Blue merle** - převážně čistě, stříbřitě modrá, s černými skvrnami nebo černě mramorovaná. Syté tříslonové znaky jsou žádoucí, jejich absence však nemá být trestána. Velké černé skvrny, bídlivcovitá barva nebo zrzavý nádech jak v krycí srsti, tak i v podsadě, jsou vysoce nežádoucí. **Bílé znaky:** všechny jmenované barvy mohou vykazovat více či méně bílých znaků, typických pro kolie. Tyto znaky jsou žádoucí: na celém nebo na části límce, na hrudníku, na nohách a tlapkách a na špičce ocasu. Na obličejí nebo lebce smí být lysina.

Velikost: Psi 56 - 61 cm, feny 51 - 56 cm.

ce", praporců na hrudních a „zástěrek“ na pánevních končetinách. Nejčastěji se uchá a plstnatí srst za ušima, takže i to je třeba ohlídat, protože jakmile se již utvoří žmolky srsti, těžko se rozčesávají a často se musí vystříhat, i když srst potom psovi pochopitelně chybí.

Kolie vypadá téměř pořád čistě a upraveně. Není třeba ji příliš často koupat, protože případná špína se zachytí na poněkud mastnější krycí srsti, ze které buď sama opadá, nebo ji lze lehce vykartáčovat. Velmi časté koupání je nejen nepotřebné, ale dalo by se říci i nežádoucí, protože srst vysušuje a zbytečně „vyčerpává“. Pokud potřebujete urychlit proces línání, stačí psa vykoupat a srst se bude uvolňovat mnohem rychleji. Jiná je situace, jestliže psa vystavujete. Před výstavou je pochopitelně lepší psa vykoupat. Ovšem i tady platí, že všeho s mírou. Jestliže jde pes v průběhu sezony na výstavu skoro každý víkend, není dost dobré možné, abyste ho čtyřikrát do měsíce koupali. Na druhou stranu musí pes vypadat čistě a upraveně. Proto je praktické psa celého nenamáčet, ale umýt mu jen nohy, podle potřeby případně i břicho a límec. Před výstavou byste měli zarovnat dokulata srst dole na tlapkách, aby příliš nepřesahovala. Zakrátit srst dorovna je třeba také na zadní straně hlezen, nesmíte ji však přistříhnout moc, aby končetiny nevypadaly příliš tenké v poměru ke psovi. To je bohužel velmi častá chyba, která následně způsobí, že pes vypadá jako „na chůdách“, obzvláště má-li bohatě osrstěné tělo. Hlavně u mladých psů je většinou potřeba přistříhnout také delší chlupy, které

přesahují ucho, když je pes v afektu (tedy s „ušima v pozoru“). Tuto srst však nemůžete zastříhnout běžnými nůžkami, protože čistý střih by vypadal nepřirozeně, proto použijte buď speciální nůžky se „zubatým“ ostrím, nebo případně „zubatou“ žiletku. Pes by měl vypadat sice upraveně, ale přitom také přirozeně, takže další úpravy srsti nejsou potřeba.

„Americké“ kolie

V Americe je velkou módou upravovat střihem snad všechna plemena, a ani kolie nejsou výjimkou. Srst jim zastříhují do rovných linií po celém těle, což je vidět na první pohled. Rozdíl však není jen v úpravě srsti, protože američtí chovatelé upřednostňují úplně jiný typ kolí, hlavně co se týče modelace hlavy a výrazu. Snad i laik musí vidět, jak moc se liší „americká“ a „evropská“ kolie, protože k nám našťastí americká móda nedorazila. Kromě třech FCI uznaných barev – zlaté, trikolorní a modré

(blue merle), vyšlechtili Američané také tzv. bílé kolie. K čistě bílému tělu mají vždy barevnou hlavu - zlatou, trikolorní nebo modrou. Ačkoliv se již rozšířily i za hranice USA (pár jedinců je například v Německu), nejsou dosud mezinárodně uznané.

Kolie s krátkou srstí?

Ale ano, existují. Krátkosrsté kolie nejsou zdaleka tolik rozšířené jako jejich dlouhosrsté příbuzné, ačkoliv jsou považovány za původní varietu plemene. Přestože někteří lidé tvrdí, že za krásou a elegancí kolie stojí především její srst a „krátkosrstá“ kolie už zkrátka „není ono“, má i tato varieta své obdivovatele a zastánce. Hlavně lidi, kteří chtějí kolii, ale z různých důvodů jim dlouhá srst u psa nevyhovuje. V minulosti byly oba rázy také kříženy mezi sebou, dnes však jde již o dvě samostatná, FCI uznaná plemena, která se vyvíjejí odděleně.

J. K.

Ve vrhu kolíí bývá šest až osm štěňat, ale také deset nebo dvanáct